

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., P., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/148/2009-256 z 26. novembra 2009, ako aj postupom a uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 0 Er/1238/2000-248 z 3. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2010 doručená sťažnosť A. H. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa

čl. 13 dohovoru postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE/148/2009-256 z 26. novembra 2009, ako aj postupom a uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 Er/1238/2000-248 z 3. septembra 2009.

Z podania sťažovateľky a pripojených listinných dôkazov vyplynulo, že proti sťažovateľke ako povinnej je vedená exekúcia na podklade exekučného titulu – vykonateľného rozsudku okresného súdu č. k. 7 Cb/11/1992-137 z 19. mája 1997, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť pohľadávku v sume 64 061,90 Sk s príslušenstvom a trovy konania v sume 9 498 Sk. Sťažovateľka od začiatku predmetného exekučného konania doručila okresnému súdu niekoľko podaní, ktorými opakovane žiadala prebiehajúcu exekúciu zastaviť. Namietala neprípustnosť exekúcie predovšetkým v dôsledku spochybňovania vykonateľného exekučného titulu z dôvodu, že jej nebol doručený. Návrhy sťažovateľky na zastavenie exekúcie boli okresným súdom, ako aj krajským súdom zamietnuté ako neopodstatnené a účelové. Naposledy o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie rozhodol okresný súd uznesením č. k. 0 Er/1238/2000-248 z 3. septembra 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým opätovne návrh sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že exekúcia sa vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu a sťažovateľka v priebehu exekučného konania nepreukázala žiadny dôvod zániku záväzku z exekučného titulu. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka prostredníctvom súdom ustanoveného právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadala rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť a jej návrhu na zastavenie exekúcie vyhovieť dôvodiac tým, že pokračovanie v exekučnom konaní proti sťažovateľke je v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky uznesením č. k. 19 CoE/148/2009-256 z 26. novembra 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi a odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia krajský súd doplnil, že *„v danom prípade nebol naplnený ani jeden zo zákonných predpokladov, podľa ktorého možno exekučné konanie zastaviť. ... Exekúciu, ktorá je vykonávaná na návrh oprávneného, keď povinný dobrovoľne v stanovenej lehote nesplnil, čo mu ukladalo vykonateľné rozhodnutie, nemožno v žiadnom prípade považovať za činnosť smerujúcu proti dobrým mravom.“*

Podľa názoru sťažovateľky napadnuté rozhodnutie krajského súdu „*spočíva v nesprávnom posúdení veci nedostatočne preukázaného skutkového stavu*“. Sťažovateľka ďalej uviedla, že v rámci prvostupňového konania „*mi bola odňatá možnosť konať pred súdom*“ a v konaní pred súdom druhého stupňa „*nebolo vykonané dokazovanie, aby bol náležite zistený skutkový stav veci*“.

Vo svojom podaní sťažovateľka poukázala aj na vady základného konania, v ktorom došlo k vydaniu exekučného titulu, na podklade ktorého je proti nej vedená exekúcia. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že „... rozsudok 7 Cb/11/92 O. S. v Prievidzi vydaný zo dňa 19.5.1997 mi nebol doručený včas aby som mohla podať odvolanie. ... Najprv som si musela vyžiadať rozsudok z O. S. a na základe doručenia rozsudku som podávala odvolanie na K. S.“. Postupom okresného súdu a krajského súdu, ako aj ich napadnutými rozhodnutiami bolo podľa názoru sťažovateľky porušené jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Sťažovateľka navrhla vydať toto rozhodnutie:

„Ja požadujem, aby predseda Ústavného súdu zabezpečil zrušenie mnou uvedených rozhodnutí súdov, pretože tieto sú nezákonné... Pokiaľ je to možné, požadujem primerané odškodné za nezákonné postupy O. S. v Prievidzi a K. S. v Trenčíne, tak isto za prieťahy v súdnom konaní a ublíženie na zdraví...

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta postup v konaní, ako aj uznesenie okresného súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám (ako aj ľudským právam a základným slobodám) je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd. To znamená, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam mal krajský súd ako súd odvolací, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

2. Obdobná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta postup v konaní a uznesenie krajského súdu. *Z listinných dôkazov pripojených k podaniu sťažovateľky vyplýva, že v predmetnej veci podala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a to podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 5. februára 2010, ako aj podaním doručeným okresnému súdu 22. februára 2010. O dovolaní dosiaľ rozhodnuté nebolo.*

V danom prípade právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vyplývajúcim z dohovoru prináleží všeobecnému súdu (najvyššiemu súdu), čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. I. ÚS 85/97, I. ÚS 89/97).

V okolnostiach prípadu sťažovateľka považuje právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu za nezákonné a podanie dovolania odôvodňuje ustanovením § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Dovolanie podľa § 236 a nasl. OSP je nesporne účinným právnym prostriedkom nápravy prípadného porušenia označeného práva sťažovateľky (napr. obdobne III. ÚS 3/07, I. ÚS 160/07).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, pričom takmer súčasne sa obrátila so sťažnosťou aj na ústavný súd, v ktorej tvrdí také porušenie procesných oprávnení, ktoré napĺňajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010